

Med hesten som coach

På Kumlegård ved Lejre kan både unge og gamle, erfarne og nybegyndere lære mange forskellige ting. Ridning er en af dem, men langt fra den eneste.

Af Hanne Goldschmidt

Fotos: Jørgen og Anne Kühnell

For 7 år siden, da børnene var flyttet hjemmefra, besluttede Anne og Jørgen Kühnell at gøre en livsdrøm til virkelighed. De købte en gammel gård og gjorde den egnet til at dyrke deres fælles hobby - ridning - i et professionelt miljø. Det udviklede sig, så Kumlegård i dag huser 22 rideheste, hvoraf de 10 er parrets egne, og de 12 er opstaldede "kostgængere". Desuden er hestene blevet vigtige medarbejdere ved de kurser i bl.a. virksomhedsledelse, der er en stor del af gårdens liv.

Ridelæreren Cheval

Anne Kühnell fortæller:

"Vi har mange forskellige rideelever, både børn og voksne. Der er næsten ingen grænser for, hvor sent man kan begynde. Vores ældste nybegynder er 62, og det går strygende. Vi har en meget dygtig, professionel berider, men lige så ofte er det hesten selv, der lærer rytteren kunsten.

Vi har fx Cheval her. Han er vores dygtigste ridelærer, fordi han rent fysisk er så klar i sine reaktio-

ner over for de tekniske færdigheder. Alt det dér med at klemme med knæene på den rigtige måde, sige "stop", så det kan forstås, og det allervigtigste, at finde den rette balance i sadlen, det kan han lære dig. Han giver simpelthen svar med det samme på, om du gør det rigtige. Han er så følsom uden at være nervøs.

Det er for øvrigt sjovt, at de mandlige ryttere, som kommer her, de er ofte drevet herhen af deres kvinder. Vi har en på 60 år, som har fået et kursus forærende af sin svigerdatter, og en anden blev sendt herhen af sin kone, fordi hun var erfaren rytter og ville på rideferie. Han endte med at blive dygtigere end hun, ikke mindst fordi Cheval havde lært ham noget om den rette balance og samspillet mellem ham selv og hesten. Han blev bidt af det og kommer her endnu - sammen med sin kone. Han har også redet Hubertus-jagt, og han var ikke en af dem, der faldt i vandet undervejs.

Ellers er det rigtig nok, at det mest er piger, som bliver glade for heste. De fleste af vores ansatte er da også af hunkøn. Hestepasning er vist lidt af en mor-rolle. Det hårde, lange slid hver dag, det er nok mest for piger. Mænd vil tit se resultater med det samme. Vi reklamerer med "lær at ride på en weekend", og det er lige noget for mænd. Men de fleste bliver hængende, når de opdager, hvor spændende det er at lære det ordentligt."

Hestene i lederkurser

"Nu har jeg selv været i erhvervslivet på lederplan i mange år, og da vi fik indrettet stedet her, som vi

Beboere fra plejehjem er glade for at besøge gården - og for at møde alle dyrene.

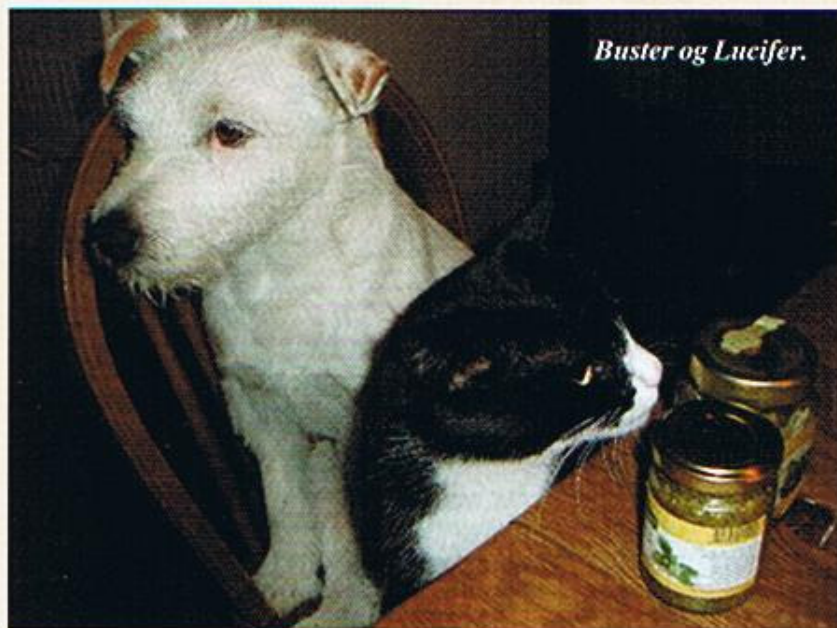
gerne ville have det, var det oplagt at prøve, om vi ikke kunne lave nogle kurser for virksomheder. Vi har jo sådan nogle dejlige rammer at tilbyde. Der er jo noget specielt ved at rykke ud fra kontorerne og ud her på landet med svalereder og nattergale og blomstrende hyld. Det befordrer samtalen og åbner sanserne på en helt anden måde. Alene det at få lov at røre ved dyrene, ikke? Man kan ligesom lette-

re komme ud over nogle begrænsninger.

Så vi gik i gang, og det viste sig, at her kunne vi også bruge hestene, men på en helt anden måde. Det er klart, at de gæster, der vil, kan få lov at ride, og de, der ikke vil, kan blive fri. Selve det at omgås hestene på nært hold er en oplevelse i begge tilfælde.

Men sommetider laver vi en øvelse, som de fleste synes er sjov,

og som har vist sig vældig nyttig ved kursus for ledere. Vi sætter en person - selvfølgelig én, der gerne selv vil - op på en hest og lader den anden lede hesten ved grimen. Hvis personen, der trækker hesten, er meget handlekraftig, vil han koncentrere sig om at få hesten til at gå - og glemme rytteren. Er han usikker, vil han miste noget af sin koncentration, og så kan han få svært ved at få hesten af sted. Det kan også ske, at rytteren tager føringen. Men man kommer slet ingen vegne, hvis ikke hesten er med i samarbejdet. Den, der både giver sig tid til at klappe hesten og snakke med rytteren, det er én, der har forstået noget af det rigtige - måske også om virksomhedsledelse. Så her er det igen hesten, der underviser, ligesom ved rideskolen. Den får folk til at se tingene på en ny måde."

Buster og Lucifer.

Gederne, hunden Buster og katten Lucifer

"Hestene er nok det vigtigste for os her på gården, men vi har da også andre dyr. Vi har tre Boer-geder, far, mor og datter, og de er →

→ utroligt kæle. Det begyndte med, at jeg fik moder-geden fra en veninde, som syntes, den var helt alene i verden, uden kontakt med hendes andre geder. Så den skulle være hos os. Vi troede, hun var gold, men da vi senere fik bukken - også en ensom sjæl - viste det sig, at de to fandt sammen, og hun var ikke spor gold! Så blev farmand kastreret, for vi kan ikke også overskue et rigtigt gedehold. De skal bare være "kæle-geder", og det er de enormt dygtige til, især bukken.

Lucifer er vores kat, han er sort og hvid og en rigtig herlig mis, der kan lide at ligge på skødet og hygge sig. Man skal næsten bare se på ham, så går motoren inden i ham!

Og så har vi Buster, en Parson Jack Russel Terrier, som er med i det hele. Jeg har trænet ham, og han kan en masse kunster, gå mellem mine ben, sidde med en Frolic på hver pote og vente pænt på at få lov til at tage dem, springe og alt den slags. Jeg har prøvet at træne ham med mit kropssprog mere end med ord, og han er fantastisk lærenem. Har han prøvet et trick fire gange, så kan han det.

Han er også aktiv over for hestene. Han reagerer, hvis han ser noget usædvanligt, og så henter han os. Det er sjovt nok, for netop den race er jo ikke hyrdehunde af natur."

De gamle på gården

"Vi har også besøg af de to plejehjem, der er her i omegnen. Det var Jørgens idé. Han blev så trist ved at se de gamle bare sidde og vegetere. Han syntes, de skulle ud og opleve noget, og så ringede han og spurgte, om det var en idé med en tur hen hos os. Det viste sig at være en stor succes, og nu er det blevet en fast tradition. Vi byder på kaffe og kage, og Buster viser sine kunster.

Indimellem er der så fri lejlighed til at klappe dyrene, hvis man har lyst. Selv de, der sidder i kørestol, kan have stor glæde af det. Det virker befordrende på følelserne og samtalen. Mange af egnens plejehjemsbeboere har jo selv le-

vet med landbruget, og det at føle dyrene og mærke lugten af dem kan være helt bevægende for dem.

Og så er der det sjove, at nogle af de gamle har haft tilknytning til netop vores egn og endda til Kumlegården. En var fx chauffør for andelsmejeriet, en anden plukkede jordbær her. De kan fortælle en masse om gamle dage her på gården. De giver os lov til at få del i deres minder og øger vores viden om stedet. Det er dejligt."

Egoister på den gode måde

"Som lille pige havde jeg sådan en slags drøm eller vision, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal kalde det, men det drejede sig om min fremtid. Det var et billede af et køkken, hvorfra man kunne se ud over markerne og se og høre dyr, og hvor der var et stort bord og en brændeovn, og hvor der kom folk og snakkede med mig hele tiden.

Sjovt nok var der ligesom slet ikke plads til det med maden i det

køkken. Det var overhovedet ikke med.

I dag har jeg det køkken - og det er Jørgen, der laver mad, ikke mig! Han kan lide det og er enormt god til det. Han sætter sommetider også kursister i gang med madlavning som en del af oplevelsen. Det er jo også en form for kommunikation.

Men altså, vi har begge to fået opfyldt vores drømme med stedet her. Vi får lov til at se, hvordan dyr og mennesker trives, og folk føler, at de tør være sig selv og folde deres potentiale helt ud. Det er lige meget, om de er unge eller gamle, kloge eller mindre kloge, tykke eller tynde. Dyrene og hele stedet hjælper dem til at have det godt.

Man kan måske sige, vi lever en ret egoistisk tilværelse her, for vi gør jo kun, hvad vi har allermost lyst til. Men i så fald er vi egoister på den gode måde. For vi får så meget forærende af stedet her - og så har vi endda mulighed for at give det videre til dem, der kommer hos os."

MATTHÆUS

Selvfølgelig skal alle dyr være her, men hvorfor skal hvepse og lopper netop stikke mig?